

Що стосується підприємств, особливо сільськогосподарських з площею ріллі до 5000 га, то в більшій мірі вони використовують стару систему менеджменту. Тому є необхідність використовувати менеджмент росту для збільшення їх ефективності.

Враховуючи те, що світ постійно змінюється, попит на менеджерів збільшується особливо на менеджерів по роботі з персоналом або HR-менеджерів [3], а також і визнання того, що не існує уніфікованої системи управління, тому слід вважати, що система управління для кожного підприємстві може бути різною і в той же час ефективною.

Для забезпечення менеджменту зростання необхідна реалізація ряду нетрадиційних функцій:

1. Розвиток культури підприємства.
2. Інноваційне забезпечення бізнес-процесів.
3. Відтворення індивідуальних внутрішніх ресурсів менеджера і людського капіталу підприємства.
4. Формування нових внутрішніх структур управління (команд, робочих груп) для вирішення проблем розвитку.
5. Реалізація індивідуального лідерства в управлінні командами і проектами.
6. Менеджмент взаємодії бізнесу і влади.

Отже, завданням сучасного етапу управління є оцінка відповідності існуючих ринкових структур особливостям виробництва і управління на підприємстві, вироблення критеріїв оцінки, аналізу існуючих можливостей щодо удосконалення структур управління відповідно до часових рамок реалізації стратегії.

Використана література.

1. Менеджмент : навч. посібник / за заг. ред. Г. О. Дорошенко. Харків : ВСВ-Принт, 2015. 300 с.
2. Баєва О. В., Лазоренко Л. В., Новальська Н. І. та ін. Менеджмент і адміністрування : в 2 ч. Ч. 1. Історія менеджменту. Теорія організацій : навч. посіб. / за ред. О. В. Баєвої, Н. І. Новальської. К. : ДП Персонал, 2017. 336 с.
3. Найбільш затребувані професії в Україні в 2021 році. URL: <https://naurok.ua/student/blog/naybilsh-zatrebuvani-profesi-v-ukra-ni-v-2021-roci>.

Державна інноваційна політика як рушійна сила прогресу суспільства

Світлична К. С., к.фарм.н., доцент кафедри менеджменту

та публічного адміністрування, НФаУ

karinasv77@gmail.com

Гура Н.В., здобувачка вищої освіти за другим (магістерським) рівнем 2 курсу спеціальності «Адміністративний менеджмент», НФаУ

Державна інноваційна політика стає рушійною силою прогресу суспільства лише за умов її формування на передовій науковій базі із

залученням верифікованого теоретико-методологічного та концептуального обґрунтування її елементного наповнення, а також з урахуванням як тенденцій світового поступу, так і національних особливостей. Складові елементи державної інноваційної політики наведено в табл. 1.

Сьогодні регуляторний вплив держави на процеси здійснення інноваційної діяльності поступово зростає, диверсифікуються його форми, напрями та механізми; істотно розширюється і поглиблюється участь держави як у фінансуванні, так і технічній реалізації інноваційних та суміжних з ними процесів; збільшується роль державних інститутів у забезпеченні інноваційної діяльності. Тож, є підстави стверджувати про «прогресуючий» стан у реалізації сучасної державної інноваційної політики. До того ж ступінь державного втручання в інноваційні процеси істотно залежить від наявних у держави ресурсів та можливостей, національного менталітету, особливостей підприємництва, традицій, відносин бізнесу і держави.

Таблиця 1

Функціональні елементи державної інноваційної політики

Складові	Сутність	Напрями та об'єкти
Управління	Керівництво діяльністю певних інститутів (державних або приватних), орієнтація певних видів діяльності або процесів; розпорядження певними ресурсами; реалізація окремих функцій управління, таких як: організація, планування, мотивація та контроль	Управління державними підприємствами та установами, інвестиційними процесами, стимулювання інноваційної діяльності приватного сектора, організація співробітництва
Регулювання	Вплив на окремих суб'єктів та певні процеси з метою їх орієнтації, забезпечення необхідних параметрів, формування певної порядку взаємодії, розподілу ресурсів та права власності. Включає такі функції, як регламентування, координація, стимулювання, вплив, обмеження тощо	Регулювання правових відносин між суб'єктами-інноваційними діяльностями, інформаційним обміном, комерціалізацією, обмеженням певної практики у сфері розробки інновацій тощо
Програмування	Розробка та реалізація програм (план дій, порядок проведення та реалізації заходів із дотриманням відповідних принципів, цілей та завдань)	Програмування цільового фінансування, напрямів фундаментальних та прикладних досліджень, напрямів техногенного розвитку тощо
Участь	Здійснення спільної діяльності (співпраці); наявність коопераційних відносин та відносин часткового фінансування з приватними компаніями, іншими державами, міжнародними організаціями	Участь в реалізації і / або фінансуванні інноваційних проектів; пайова участь в інвестиційних фондах, які фінансують певні компанії тощо
Забезпечення	Створення необхідних умов, передумов і гарантій діяльності, надання ресурсів	Забезпечення правового режиму, організаційне забезпечення, надання різних ресурсів тощо

Світова практика державного регулювання інноваційної діяльності демонструє такі тенденції:

- роль інновацій як фактору економічного зростання та підвищення конкурентоспроможності країни посилюється, що викликає інтерес держав і корпоративних структур до збільшення обсягів інвестування;

- залежно від рівня розвитку економіки питома вага недержавних джерел у фінансуванні інноваційної діяльності зростає, а на частку держави припадає в основному фінансове забезпечення фундаментальних досліджень та створення інноваційної інфраструктури;

- спеціалізовані органи державного управління переходять від прямого фінансування інноваційної діяльності до непрямих методів регулювання, до застосування заходів щодо стимулювання та активізації розвитку інноваційного приватного бізнесу;

- поява в інноваційній сфері професійних інвесторів, спеціалізованих фондів, експертів з вибору інноваційних проєктів, що активізує взаємодію між інституціональними структурами, неформальними інвесторами та розробниками інновацій, науковими установами та інженерами;

- наукова обґрунтованість орієнтирів інноваційної діяльності та трансформації інноваційної сфери з метою зниження ризику та невизначеності;

- гармонізація цілей та узгодження інтересів держави та приватного сектора, забезпечення паритету зусиль держави та бізнесу, стимулювання взаємодії приватних компаній, органів влади та державних установ.

Відповідно до наведених тенденцій, система державного регулювання інноваційної діяльності повинна формуватися з урахуванням складності інноваційної системи та зміни її ролі в державі. Також потрібний системний підхід до нового, більш високого рівня когнітивного мислення, заснованого на сучасних стратегіях і перспективних методологіях.

Основними пріоритетами державного регулювання інноваційної діяльності мають бути: отримання конкурентних переваг за рахунок дешевих або дефіцитних національних ресурсів, що відповідає ресурсоорієнтованому типу розвитку економіки; стимулювання модернізації сфери виробництва з використанням власних, а частіше запозичених досягнень науково-технічного прогресу, що відповідає наздоганяючому типу розвитку економіки; реалізація стратегія інноваційного прориву, яка передбачає суттєву активізацію інноваційних процесів, інтелектуальний розвиток людського капіталу, перехід до системної генерації ідей, поширення і використання знань, що відповідає постіндустріальному типу розвитку економіки.